

punktum, hvorimod den kan anvendes, hvor det offentlige undlader Forfølgning, enten fordi det finder, at der ikke er tilstrækkeligt Bevis, eller at Handlingen rettelig set ikke er strafbar, eller der foreigger den i § 33, næstsidste Stykke, omhandlede Situation. De nærmere Regler om den subsidiære private Paataale findes i Kapitel XXXI.

Som et Tilfælde, hvorpaa Reglen i Paragrafens 2det Stykke vil finde Anvendelse, kan nævnes Lov om Jagten af 8. Maj 1894 § 25.

§ 37.

Herved er ingen særlig Bemærkning at gøre ud over, hvad der ved § 35 er bemærket med Hensyn til den undtagelsesvis anvendelige offentlige Paataale af i øvrigt privat forfulgte Forbrydelser.

Kapitel VI.

Sigtedes Forsvar.

Det tidligere Forslags Kapitel VI fremtræder her i en omredigeret Skikkelse, der tilsigter større Simpelhed, Klarhed og Overskuelighed. Reglerne ere derhos ogsaa i Realiteten paa flere Punkter ændrede og supplerede.

Inden for dette Emne er det navnlig følgende 4 Hovedspørgsmaal, der kunne give Anledning til Tvivl: 1) I hvilket Omfang skal der beskikkes de Sigtede offentlige Forsvarer? 2) I hvilket Omfang skal der være Adgang for Sigtede til selv at skaffe sig en Forsvarer, og hvem skal han kunne bruge som saadan? 3) Hvilken Stilling skal der anvises Forsvareren under Forundersøgelsen? 4) Hvilken Adgang skal der indrømmes Forsvareren til Samkvem med Sigtede, hvor denne fængsles?

ad 1. Hvad det første Punkt angaar, staar nærværende Udkast i den af Flertallet foreslaaede Affattelse omtrent paa samme Standpunkt som det tidligere Forslag. Ubetinget foreskrevet er Beskikkelse af Forsvarer kun i Nævningesager og i Sager, i hvilke der er Spørgsmaal om at lægge Beslag paa den Sigtedes Formue i Henhold til § 180, samt i Tilfælde af en Landsretsdoms Appel til Højesteret. I øvrigt overlades det til Rettens Skøn, om Forsvarer skal beskikkes, men Retten kan paa den anden Side beskikke en saadan, selv i Underretssager, og det uden at være

bunden ved de særlige Begrænsninger, der opstilledes i det ældre Forslags § 48, 2det Stk., og det kan utvivlsomt forudsættes, at Retten vil benytte denne Myndighed til at beskikke Forsvarer overalt, hvor der er rimelig Anledning dertil. Som almindelig Forudsætning gælder, at Beskikkelsen af offentlig Forsvarer kun finder Sted, for saa vidt Sigtede ikke selv har valgt en Forsvarer, eller den valgte Forsvarer udebliver.

Naar Kommissionens Flertal i Modsætning til enkelte af Kommissionens Medlemmer, der have ønsket Beskikkelsen af offentlig Forsvarer udstrakt videre, er blevet staaende ved de angivne Regler, er dette sket dels af Hensyn til Bekosteligheden ved en videregaaende Beskikkelse af Forsvarer, dels af Hensyn til, at saadan Beskikkelse i smaa eller simple Sager let kan føre til unødigt Vidtløftiggørelse og Forhaling. At beskikke Forsvarer i en Sag, der ikke byder en Forsvarer nogen naturlig Opgave, vil være det rene Penge-spild (i den nuværende Praksis viser det sig, i hvilken Forleghed en Defensor i en rede og klar Sag ofte befinder sig med Hensyn til, hvad han skal finde paa at sætte ind i sit Defensionsindlæg), eller endog føre til, at vedkommende Forsvarer skaber sig en Opgave til liden Gavn for Sigtede — hvis nemlig dennes Uskyldighed ogsaa uden Forsvarers Medvirkning let vilde komme for Dagen — eller for Retsshaandhævelsen, hvis nemlig Forsvarerens Bestræbelse gaar ud paa at unddrage Sigtede den Straf, han klart og ligefremt har forskyldt.

ad 2. Medens Udkastet altsaa ikke har villet hjælpe Sigtede til Forsvarer, hvor en saadan ikke kan antages nødvendig, har det paa den anden Side dog ikke villet afskære Sigtede fra selv at skaffe sig en saadan, om han kan og finder, at Sagen er det værd. Derimod har man ment at maatte begrænse Kredsen af dem, der af Sigtede kunne vælges til Forsvarer, idet man har strøget den ubetingede Ret, som det tidligere Forslags § 45 Nr. 2 gav Sigtede til at tage sin Forsvarer blandt de ham nær staaende Personer, hvem disse saa end være. Grunden hertil er dels Brygt for, at der blandt disse nærstaaende jævnlig kunde findes Folk, hvis Selvtillid og Talegaver ere betydelig større end deres Forstand og Indsigt, saaledes at deres Indtrængen i Processen blot vilde føre til Tidsspilde og Forvirring, dels Hensynet til den nærliggende Fare for Kollusion, Udslættelse af Bevismidler etc. (hvilket endog har foranlediget N. L. til i sin § 109 Nr. 2 helt et udelukke disse nærstaaende